

Porfidiosa nostàlgia

Des de l'ample finestral del meu estudi,
es dibuixa el món que va esblenant el temps.

La tarda blega el llençol de la claror.
S'estira l'ombra i respire el silenci.
Allà lluny neix el crepuscle, i en la posta,
destrena veus que s'escolen entre els faigs.
Aliatge de colors que s'abalteixen.
Els camps alenen un verd càlid i humit.
Els camins i els senderols es desdibuixen,
creix poc a poc un ambient ensonyat.
Més ençà, l'epidermis de la ciutat:
carrers i places agombolant amb cura
un trànsit impacient i baladrer.

Es va amollant el brogit, com escolant-se
avergonyit. Ja s'han encès els fanals,
i com llampecs corren les cuques de llum.

L'horabaixa m'emmustiga i m'aclapara.
S'aquieta l'ànima i retornen records.
La nostra estança recobra calidesa
i la petjada de l'ombra, el teu perfum;
l'accent escodrinyador d'una mirada
que recerca interrogants. Tremp i saó.
Em fereix el bruelar de l'enyorança:
Sento encara amb força bategar el teu pit,
veig els teus ulls clars, profunds, el teu somriure,
el deliri encisador dels teus petons,
aquella pell tan suau que m'embogia,
l'exquisida fragància del teu cos...

Però tot ha esdevingut una entelèquia
i quan despullo amb defici el pensament
veig tantes coses, que em porten a sentir-te
al meu costat de bell nou. I em sento immers
en un fogar de fal·làcia i mentida
ordida pel marriment i per l'enyor.
Cada recó, cada objecte, cada moble,
em rememora el caliu del teu amor.
T'espero en va? Potser sí que és endebades.

Te n'has anat sense dir-me res de res
i aquest desert que em colpeix i m'esgarbissa
esdevé vacu, quimèric i cruel.
Tornaràs inexorable i rediviva
aliena a la salmòdia i al cantar?

El jorn clou els ulls cansats. Ja ha mort el dia
i la fosca neguiteja ànima endins;
es quan la ment s'acostuma a la tortura
i el pensament és debat en etern duel.

Et cercaré per senders inescrutables.
Aniré a buscar-te per espais alats
atalaiant conjectures i esperances
entre cingleres, tarters i cimadals.
Cavalcaré galopant per valls i planes
adelerat per l'anhel, la passió,
impertorbable al desmai i a les ventades
amb l'afany de retrobar-la en algun lloc.
I gaudiré de bell nou de la celístia
per la joia de tenir-te al costat meu
a l'olimp on no hi ha nit, ni hi ha foscúria
on tot temps és primavera i llibertat.
I en el caliu abrandat, les nostres vides
esdevindran indivises i gegants,
alenades pel delit inexorable
d'un gran amor àvid, generós, etern.

Des de l'ample finestral del meu estudi
les estrelles clavetegen la foscor.

Lleonard del Rio i Campmajó
Premi Drac 2010
23-4-2010